

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul V

Fondator: Dr. Constațin Dragan

Jan. - Feb. 1961 . N. 62

Mesagiul P. S. V. Cristea catre romani

Despre Unitatea cristina

Dragi ascultători,

e pentru prima dată când Episcopul Românilor uniți din exil vă poate spune, dela acest Post de Radio: «Darul Domnului nostru Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl să fie cu voi cu toți». In acest salut liturgic ar vrea Păstorul voștru sufletesc să-și rezume întreaga sa misiune; misiune încredințată de Vicarul lui Hristos pe pământ și menită să v'ajute pe toți a trăi în har și în adevăr, în dragoste și în unire, în spirit de rugăciune și de creștină sfințenie.

După cum știți, între evenimentele anului care a trecut a fost înregistrată și consacrarea primului Arhiepiscop român din exil. E un fapt, care în desfășurarea istoriei omenirii, nu seamănă prea mult, este trecător, dar care totuși pentru Biserica, și am îndrăzni să spunem chiar pentru întreaga națiune română, are o deosebită importanță. De fapt noul Episcop este însărcinat cu grija spirituală a fiilor Bisericii unite; ruga lui zilnică însă se înalță la Domnul pentru suferințele neamului întreg, și inima lui este deschisă tuturor acelor care au nevoie de îndrumare spirituală, de mângâiere sufletească sau de sprijin moral. El va continua tradiția Bisericii, care la sânul ei de mamă a îmbrățișat și îmbrățișează pe toți; la fel și Arhiepiscopul Român, pe cât îi fi cu putință, va ajuta pe toți ca să găsească și să urmeze calea mântuirii. Astfel dacă în rugăciunile sale își va aduce aminte de neovile spirituale ale credincioșilor catolici de rit oriental, nu mai puțin va cuprinde în ele și pe toți frații români separați de Scaunul Apostolic al Romei și neîcetat se va ruga pentru ei.

Noului Arhiepiscop român i-a fost încredințat scaunul Episcopiei Titulare de Lebedo, episcopie care astăzi nu mai există dar care până prin veacul al 13-lea era cunoscută ca sufragana Efesului, unde și-a trăit ultimii ani Sfântul Ioan Evanghelistul și unde e probabil că și-a sfârșit viața Maica Domnului.

Episcopului Titular de Lebedo i-a fost dat să continue în refugiu tradiția glorioasă a Bisericii române unite, care azi trăiește în condiții asemănătoare Bisericii din Lebedo, când în acele părți băntuia persecuția creștinilor.

Nu e cu putință să amintim trecutul plin de mărire și lumina al Bisericii unite din România și tragedia pe care o trăiește în zilele noastre, fără a simți în suflet un sentiment de profundă durere. Noii stăpâni ai României de azi au decretat, acum 12 ani și mai bine, că această glorioasă instituție creștină și română ar fi o suprastructură socială și că trebuie să înceteze de a mai exista. Am urmărit cu înfiorare desfășurarea evenimentelor din România în ultimele luni ale anului 1948, când prin neînchipuită violență, Episcopii Bisericii române unite împreună cu o mare parte dintre preoți au fost arestați, deportați, credincioșii risipiți, locașurile de închinare confiscate și profanate, iar opera de bine oferită de uniți poporului român timp de două veacuri și jumătate a fost calamitată și disprețuită.

În fața violenței și a minciunii nimeni nu putut rezista. Iar de atunci Biserica unită e neconținut umilită. Prin suferințele ei reproduce în timpurile noastre gloarele și durerile Bisericii din primele veacuri. Prin aceste suferințe, spunea ultimul Arhiepiscop dela Blaj, Ioan Suci de sfântă memorie, Biserica unită se împodobește cu splendoarea martiriului pe care până acum nu a avut-o.

Nu e cu putință a se prevedea cum va judeca istoria faptele eroice ale uniților din România de azi, dar e sigur că acum este în pericol însăși existența Bisericii din țara noastră și

ca viața creștină e trăită în condiții și împrejurări neobișnuite.

E firesc deci ca neobișnuită să fie și misiunea și activitatea Arhiepiscopului Românilor pribegi. Se știe cum în timpuri și situații normale Episcopului îi este încredințată o eparhie cu teritoriu limitat și cu o turmă de suflete bine determinată. În refugiu însă fiii Bisericii Unite sunt risipiți în toate colțurile lumii, încât ar fi cu neputință delimitarea unei Eparhii. De aceea se poate spune că misiunea noului Arhiepiscop român se extinde pretutindeni unde se află un suflet de român pe care-l poate ajuta cu rugăciunea, cu sfatul sau cu fapta.

În Biserica Episcopului în toate timpurile are locul său bine determinat. Că « orice arhiepiscop — zice Sf. Pavel — luat din mijlocul oamenilor, este pus pentru oameni în lucrurile care-l privesc pe Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate. El poate fi îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți... dar nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, dacă nu este chemat de Dumnezeu ca Aron » (Evrei, 5,1-4). Prin harul consacrării Arhiepiscopul este chemat deci să se roage pentru popor, să aducă jertfă, să reprezinte comunitatea creștină în fața tronului lui Dumnezeu și să facă punte între cer și pământ prin sfințenia vieții și prin lumina învățăturii.

Cea dintâi datorie a Episcopului este deci ca să se roage și să aducă jertfe pentru popor. Acest lucru l-a făcut, iubiți fii, arhiepiscopul voștru și în decursul anilor când, ca simplu preot sau călugăr — la Blaj, la Cărbunar, la Ghieja sau la Florența — se ruga zilnic pentru nevoile omenirii, ale Bisericii și ale neamului. Acuma însă când, prin dispoziția Providenței, a fost chemat la o nouă vrednicie, această îndatorire spirituală și-o îndeplinește cu mai multă sfărșințită și nu va lăsa nici o ocazie fără să profite pentru a servi pe fiii săi sufletești; nu va trece nici o zi în care să nu se roage pentru ei și în nici o Duminică sau sârbătoare nu va lipsi să aducă sfânta jertfă, anume pentru poporul dreptcredincios încredințat grijei sale spirituale.

Pe lângă misiunea spirituală a rugăciunii Arhiepiscopul voștru, iubiți fii sufletești, va căuta, cu toată bunăvoința, să facă tot ce împrejurările îi permit și mai Marii bisericesti îi poruncesc, pentru binele voștru spiritual, încât își îngăduie să spună cu Sfântul Pavel «... eu cu multa plăcere Pornirile lui sufletești sunt de așa fel voui jerti ale mele, ba mai mult, mă voui jerti pe mine însumi pentru sufletele voastre » (II Cor. 12, 15); și totdeauna îi vor fi prezente în minte cuvintele Mântuitorului: « oricare ar vrea să fie mai mare între voi să fie

slujitorul voștru și oricare va vrea să fie cel dintâiu să fie robul tuturor » (Marcu 10, 44).

Căutând a îndeplini acest serviciu pentru Biserica pentru neam și pentru binele sufletelor clar că în exil nu se pot realiza lucruri mari. Numărul fiilor Bisericii unite este mic, de aceea pretențiile marilor înfăptuiri e necesar a le lăsa pentru timpuri mai bune.

Acuma Arhiepiscopul voștru își poate îndeplini misiunea numai prin prezența sa. Oriunde s'ar afla, el trezește interesul lumii pentru Biserica sa. Slujbele celebrate în ritul oriental român sunt totdeauna și pentru oricine o duioasă aducere aminte, o evocare concretă a suferințelor îndurate de Biserica persecutată în România. Așa bunăoară după consacrarea sa, Arhiepiscopul român a celebrat cea dintâi Sf. Liturgie publică împreună cu confrății săi preoți la Catacombele Sf. Calist din Roma. În acea împrejurare rugăciunea făcută pe locul suferinței de odinioară a Bisericii servea ca legătură tainică și spirituală cu Biserica din catacombe create de noii persecutori în România. Acum câteva săptămâni apoi, în 18 Decembrie trecut, în cadrul unei Liturghii solemne, la Bologna, au fost evocate durerile Bisericii persecutate și mii de credincioși s'au rugat pentru mila celui de sus să pună capăt persecuției și să îndrepte spre mântuire pe prizonieri.

Însă prezența cea mai calificată a noului Arhiepiscop este în viitorul Conciliu Ecumenic, din care face parte ca membru al Comisiei pentru chestiunile privitoare la Biserica orientală.

Acesta a fost, fără îndoială, unul dintre scopurile pentru care Sf. Părinte a numit un Episcop român în exil. La sesiunile Conciliului Ecumenic este reprezentată Biserica prin Păstorii săi. Si cum ușile închisorilor opresc pe Arhiepiscopii Bisericii Române Unite și a parte la înfruntarea mondială a Episcopatului Catolic, se cuvenea ca în locul lor cineva să reprezinte Biserica română. Astfel în ierarhia catolică din lume nu lipsește prezența Bisericii noastre.

Dar pe lângă aceste misiuni — și mai presus de toate — Arhiepiscopul român va fi prezent în mijlocul voștru, iubiți credincioși români din exil. Nu peste mult va începe să viziteze comunitățile române din Austria, din Germania, din Franța și din alte țări. Aceste întâlniri ale Păstorului cu turma sa au singurul scop să fie vizite de prietenie și de încurajare, prin care fiii Bisericii greco-catolice, risipiți pe drumurile pribegiei, să se simtă uniți între ei și toți împreună înmănușiați în aceeași comuniune spirituală cu eroii credinței din țară. Fie ca aceste vizite să devină motiv de trezire spirituală, de reînnoire a vieții sufletești și ocazii de revărsare a harului peste toate sufletele.

Iată deci dragi ascultători, cum înțelege arhiepiscopul voștru să răspundă chemării Domnului: va fi credincios interpret al voinței lui Dumnezeu prin rugăciune smerită pentru Biserica și Neam, iar prin prezența sa în lumea liberă, în mijlocul Părinților care iau parte la Conciliul Ecumenic și în mijlocul credincioșilor Bisericii, va căuta să fie simbol de aducere aminte a fraților noștri care suferă în România. Pentru îndeplinirea acestei misiuni rugăți-vă și voi, și să vă rugați mult.

Iar acum la acest început de an nu vă pot face mai bună urare decât ca anul care începe azi să fie pentru toți an de spirituală premenire, de libertate și pace, de bogate haruri și de sfințenie. Rugând deci pe « Păcătorul a toata zidirea ca binecuvântarea Domnului să vină peste voi cu al său har și cu a sa iubire de oameni totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor ». Amin.

Roma, la Sârbătoarea Sfântului Vasile 1961.

VASILE CRISTEA
Episcop tit. de Lebedo

Reproducem câteva declarații ale căpeteniilor Bisericilor separate, care ilustrează simptomele unei noi stări de spirit ce a luat naștere în sanul acelor Biserici mai ales după anunțarea viitorului Conciliu Ecumenic. Prima între toate, interviuul acord de Patriarhul de Constantinopol, Athenagoras, directorului ziarului « La Croix » de la Paris, P. Wenger, în luna August a anului trecut și publicat în câteva numere ale ziarului anul acesta, în Ianuarie. Patriarhul de Constantinopol a afirmat încă de la început necesitatea unirii Bisericilor, pe care o consideră un fapt intrinsec Bisericii și creștinismului, și răspunderea căpeteniilor religioase în această mare problemă a Bisericii.

« Actul cel mai important din viața unei persoane — a spus Patriarhul — este testamentul său. Testamentul lui Christos este acesta: «Ca toți să fie unul». El a voit unitatea, pacea, dragostea între creștini. Nu există decât o singură Biserica. Biserica ortodoxă și cea catolică sunt două mari ramuri ale unei singure Biserici. Există unele divergențe: dar ele sunt minime. Asemenea divergențe au existat și între discipoli cum au existat între apostoli și Mântuitor. Divergențele acestea existau încă de pe vremea în care Biserica nu fusese desmembrată. Însă divergențele nu trebuie să împiedice unitatea, din moment ce avem același Dumnezeu, aceiași Trădăcție, aceiași martiri, aceiași sfinți.

«Noi ne găsim în pragul unei ere noi. Trecutul este trecut. Răspunderile Bisericii sunt mari, acelea ale șefilor lor, sunt imense, față de primejdia materialismului comunist. Comunismul este împotriva lui Christos și nu împotriva budismului sau a islamismului. Noi trebuie să ne unim, dacă vrem să salvăm credința creștină».

P. Wenger a spus atunci Patriarhului: «Credincioșii doresc unirea Bisericilor. Dacă șefii Bisericilor separate ar voi să reconstruiască această unitate, poporul i-ar urma».

Patriarhul a răspuns după cum urmează: «Eu sunt gata să merg și la Roma pentru aceasta. Există unele divergențe, unele chestiuni administrative, care intră în atribuțiile lor. De ase-

meni trebuie să lăsăm administrația în seama administratorilor».

Într-o altă audiență, dată în ziua de 7 Ianuarie, Patriarhul l'a salutat pe P. Wenger cu următoarele cuvinte: «Căpeteniile celor două State de care astăzi poate depinde soarta lumii (se referea la întâlnirea Eisenhower Krusciov) își fac vizită. Cel de al doilea se duce la cel dintâi. Cel dintâi nu poate să vină la el...» Si a continuat: «Papa este primul între episcopi: Patriarhului de Constantinopol îi este cu putință să-i facă o vizită, să facă un gest, cu condiția, însă, ca mâinile sale întinse să-i răspunda o altă mână întinsă. El nu se poate expune la afrontul de a-și vedea refuzată mâna pe care a întins-o».

Patriarhul a vorbit apoi despre întâlnirile pe care le proiectează cu ceilalți patriarhi orientali, pentru a hotărâ o atitudine comună și un plan concret, ca răspuns la anunțul Conciliului Ecumenic dat de Papă.

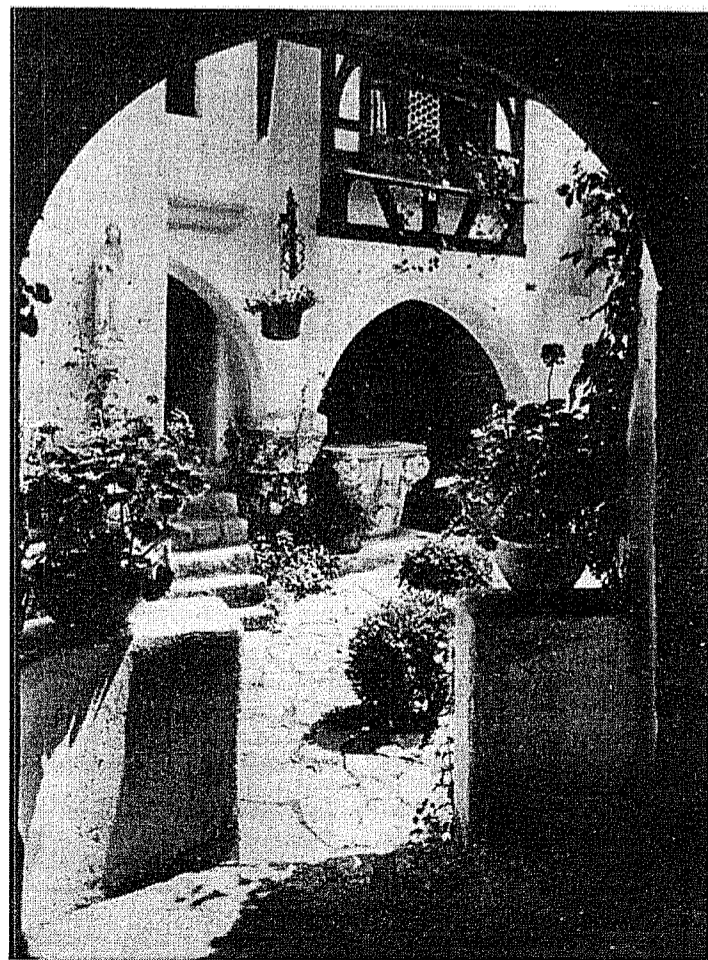
Patriarhul Athenagoras s'a declarat fericit de anunțarea Conciliului. Singura sa deziluzie a fost faptul că «Papa, atunci când a anunțat acest Conciliu avea intenția de a invita și Bisericele Orientale. Acum însă, după ultimele sale declarații, este clar că această invitație nu va fi făcută. Dece?» Părintele Wenger, natural, a explicat Patriarhului că Conciliul Ecumenic este un fapt intern al Bisericii Catolice. S'a vorbit apoi despre Conciliul Mondial al Bisericilor și despre prestații. «Protestanții — a spus Patriarhul — sunt mai departe de noi: trebuie să ne ocupăm mai mult de ei. Tocmai în scopul acesta Biserica ortodoxă este prezentă la Conciliul Mondial al Bisericilor».

«Catolicii sunt frații noștri... Creștinilor protestanți le lipsește Tradiția: și le lipsește cea mai prețioasă dintre Sfintele Taine: Trupul și Sângele lui Christos».

Vechile divergențe de doctrină au trecut: atât «filioque» cât și chestiunea azimei și a formei botexului».

După părerea Patriarhului, Papa, ca cel dintâi: între Patriarhi ar trebui să aibă locul de frunte în mișcarea pentru unitate. Si cum expresia franceză «prendre les devants» nu i se părea destul de aderentă la ceea ce

(Urmeaza in pag. 2)

Interior la Castelul Bran

Despre unitatea creștina

Urmează din pag. 1

voia să exprime, Patriarhul a precizat în grecește: hodegein, adică a conduce.

« Răspunderea căpeteniilor bisericesti este enormă, ea n'a fost niciodată mai mare decât în zilele noastre, în care islamismul, comunismul și materialismul practic amenință creștinismul. Desbinarea creștinilor este o slăbiciune și un scandal care trebuie să înceteze. Este datoria șefilor Bisericii să-și dea seamă de răspunderea pe care o au și să facă tot ce le este cu putință pentru ca aspirația credincioșilor pe care îi reprezintă și-i călăuzesc să se îndeplinească ».

În mesajul său de Paște din 1960 Patriarhul declarase: « Pe mormântul Mântuitorului nostru, proclamăm că suntem adânc îndurați de a vedea desbinarea Bisericii lui Christos; această desbinare se prelungește împotriva voinței lui Christos și păcătuiește împotriva cauzei pentru care Christos s'a jertfit; este o necesitate urgentă ca Bisericile să-și regăsească unitatea ».

Zidul care s'a înălțat în cursul veacurilor nu este de așa natura încât înțelegerea reciprocă, bunăvoința și buna înțelegere a tuturor părinților spirituali să nu ducă la o nouă unitate.

Teologii trebuie să pregătească terenul. Noi, care avem misiunea de a călăuzi credincioșii către mântuire, nu ne vom cruța nici un efort pentru ca lucrurile să progreseze în acest sens ».

Întrebat de același Părinte Wenger, Charles Malik, președinte al Adunării Generale a Națiunilor Unite în 1958-59 și strălucit teolog ortodox, a spus: « Unirea Bisericilor pune în primul rând o problemă de ordin practic: Bisericile din Răsărit se întreabă cum ar fi guvernate dacă unirea s'ar produce. Cine ar numi Episcopii? Cui i-ar aparține bunurile Bisericii? Care ar fi natura raporturilor lor cu Roma? »

Chestiuni importante, care trebuiesc considerate ca preliminară, dar care nu sunt esențiale. Esențiale sunt, însă, chestiunile dogmatice, problemele de credință. « Credința este esențială. Biserica trebuie să ne dea credința: unitatea Bisericii este o chestiune de credință. Biserica latină a definit infalibilitatea pontificală. Este posibil, după o asemenea definiție, să se ajungă la o unitate cu Bisericile Orientale? Lucrul este greu, dar nu imposibil. Este necesar să li se explice orientali-

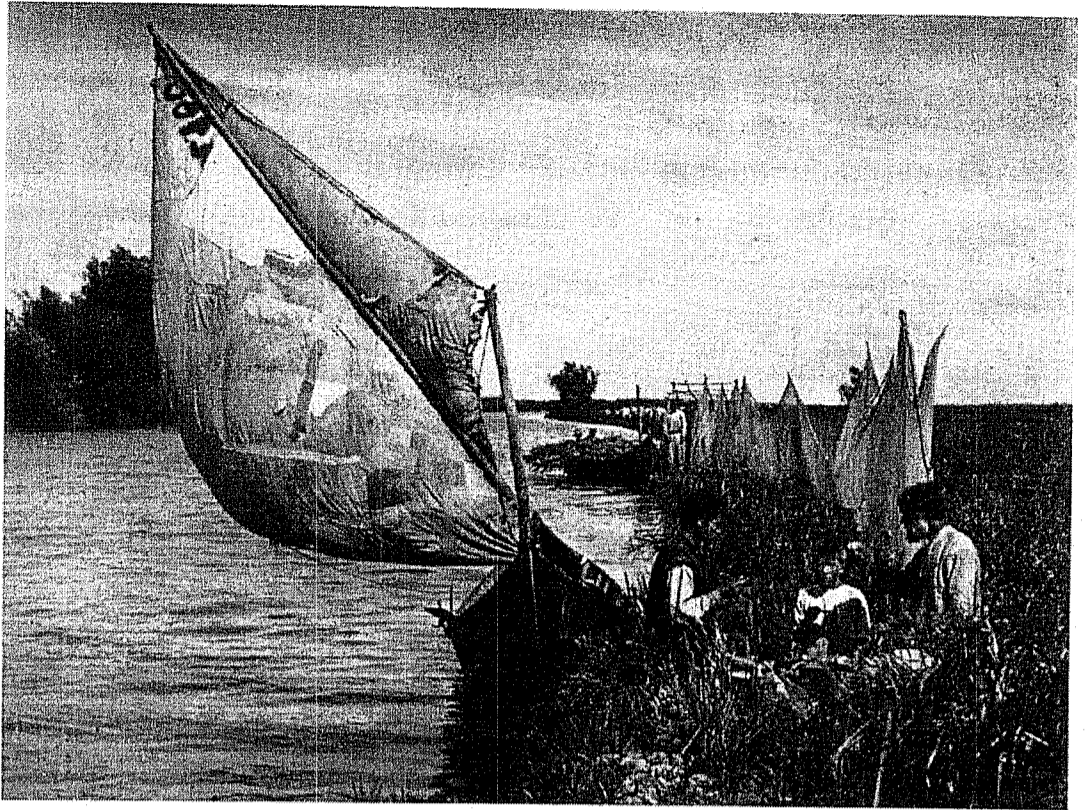
lor adevărata natură a infalibilității pontificale, să li se spună în ce sens această infalibilitate nu este un atribut personal al Papei, ci un har legat de funcțiunea sa. Infalibilitatea Papei trebuie pusă în raport cu infalibilitatea Bisericii. Biserica infalibilă, iată o realitate pe care orientalii o pot înțelege. Dacă deci le veți spune că Papa infalibil nu este altceva decât expresia organică a Bisericii infalibile, există speranțe de înțelegere asupra acestei formule ».

« Este desigur important pentru un catolic să nu cedeze asupra definiției Vaticanului. Dar credința ne învață că această infalibilitate nu are sens decât în și prin Biserica; Papa infalibil proclamă credința infalibilă a Bisericii ».

Bisericile orientale admit greu toate dogmele definite după primele șapte Concilii, singurele, pentru ele, care au valoare dogmatică împreună cu Tradiția și cu Sfânta Scriptură. Dar înțelegerea cu încetul adevărului își va face drum: de aceasta putem fi siguri, dacă credem că Biserica Romei a spus adevărul.

Dacă « Biserica vorbitoare » (cum Malik numește Biserica de la Roma) ar fi spus ceva care să fie contrar tradiției Bisericii care tace (adică a Bisericii din Răsărit), răul ar fi ireparabil. Trebuie, deci, să arătăm, procedând cu multă răbdare, că definițiile romane sunt conforme tradiției vechii Bisericii nedespărțite. Și eu sunt convins că o asemenea demonstrație este posibilă ».

Iată acum ce spune Pastorul Boegner, Președinte al Federației protestante din Franța. Într-o serie de conferințe ținute în Germania a spus că Bisericile Reformei se găsesc, față de Conciliu, pe o poziție de așteptare. « Unii oameni, care sunt muncitori neobosiți și pasionați ai unității — a spus — se tem că Conciliul ar constata că singura Biserică a lui Christos este Biserica Romană, și că un vot, în acest sens, ar putea accentua și mai mult diferențele ». « Ce putem spera? Prostanții doresc ca Conciliul să aibă loc și să fie invitate persoane autorizate. Unitatea poate totuși să se realizeze prin puterea lui Dumnezeu. În felul acesta unitatea nu este o utopie. Este realizabilă prin rugăciune. Posibilitățile lui Dumnezeu vor determina posibilitățile omenești ».

Pescari in Delta

miscellanea

Societatea Academică Română, publică, în trei elegante volume, "actele" ultimului său congres ținut în luna Octombrie la Muenchen, în Germania.

Fiecare dintre aceste volume, a căror splendidă prezentare editorială este la înălțimea calității conținutului, cuprinde comunicările făcute în cele trei secțiuni ale congresului: istorică, sociologică și filologică, de către membrii acestei nobile instituții întemeiate acum trei ani de Monsignorul Octavian Bârlea, pentru apărarea valorilor culturii românești și pentru a face cunoscută contribuția românească la cultura universală.

Tema congresului de la Muenchen fiind «România între Răsărit și Apus», comunicările acestea documentează procesul de integrare a țării noastre cu Occidentul și Orientul, pe plan istoric, social și literatur, ilustrând în același timp contactele și influențele care au imprimat culturii noastre un caracter occidental, îmbogățit de aportul oriental și de acel specific-romănesc grație căruia a putut conserva, în cursul veacurilor, o fizionomie bine definită și o poziție de echilibru între cele două lumi la răscrucea cărora România se găsește plasată geografic și spiritual, și de care a fost continuu solicitată.

« La Fiera Letteraria », oficiul literelor și artei italiene, publică, în numărul său de săptămâna trecută, un mare articol al Dnui. *Vintilă Horia*, « Prix Goncourt 1960 », intitulat « Poezie și libertate ». Articolul este întovărășit de o notă de prezentare a scriitorului și poetului român, datorită profesorului *Mircea Popescu*.

Prezența, în paginile săptămânalului citat, a unui, nime împotriva căruia s'a deslășuit ofensiva marxistomasonică, care a reușit să anuleze premiul acordat valorosului nostru compatriot, a determinat o violentă polemă între un grup de colaboratori ai săptămânalului — a căror tendință politică nu mai are nevoie de precizări — și direcția revistei, care, datorită atitudinii ferme a directorului său, scriitorul *Diego Fabbri*, decis să nu cedeze presiunii politice, s'a încheiat cu ieșirea din rândurile colaboratorilor a grupului scriitorilor cu pricina.

În cadrul manifestărilor românești în Italia din ultimul timp semnalăm: splendidul succes obținut de cântăreața noastră, Dna. *Virginia Zeani-Lemeni*, care, la Teatrul San Carlo din Neapole a oferit unui public dintre cele mai exigente în materie de muzică operistica, o excepțională interpretare a rolului Violetei din opera « *La Traviata* » a lui *Giuseppe Verdi*. Publicul a subliniat, cu călduroase, interminabile aplauze, momentele cele mai emoționante ale acestei partituri care își are în Dna. *Zeani* o interpretă sensibilă și inteligentă capabilă să dea textului verdian accente de un

lirism controlat și plin de expresie și să facă din numuritoarea eroină un personaj complet și încă convingător.

Ziarele din Neapole au încheiat excepțională interpretă a partiturii verdiane critici elogioase, subliniind calitățile vocale ale acestei cântărețe în plină ascensiune artistică și grația și eleganta jocului scenic, care completează personalitatea artistică a *Virginiei Zeani*.

În 20 Ianuarie, în sala de conferințe a librăriei casei de editură *Einaudi*, criticii *Nicola Chiaromonte* și *Luciano Codignola* au prezentat publicului roman teatrul lui *Eugen Ionescu*, urmărit în fazele sale evolutive, de la primele comedii într'un act, care exprimă etpa de rupere cu tradiția unui limbaj scenic convențional a acestui inovator al limbajului teatral astăzi unanim considerat exponentul cel mai autorizat al teatrului contemporan, la « *Tueur sans gages* », și « *Le rhinocéros* », două drame în care, ieșit din faza « revoluționară » și polemică, *Eugen Ionescu* apare drept unul din cei mai interesați și mai esențiali autori de teatru ai zilelor noastre. Renunțând, în parte, la jocul verbal care l'a afirmat ca inovator al limbajului scenic, *Eugen Ionescu* a știut să se apropie de umanitatea eroilor săi și să dea personajului său fix, *Bérenger*, un accent de adevăr uman, de o actualitate filozofică și de o esențialitate literară atât de convingătoare încât să-l ridice la dimensiunile mitice de « *erou-tip al epocii noastre* », cum a afirmat în simpatice prezentare a acestor ultime opere ale lui *Eugen Ionescu* criticul *Nicola Chiaromonte*.

O săptămână mai târziu, în aceeași sală, *Eugen Ionescu* a citit, împreună cu *Franca Valeri*, una din actrițele cele mai apreciate ale tinerei generații, câteva scene din comedia sa într'un act « *La leçon* (Lecția) », după care a răspuns întrebărilor publicului prezent la această simpatice « întâlnire cu autorul », cu verva și spiritul care îl caracterizează.

O altă lectură, de rândul acesta executată de actorii *Enrico Maria Salerno* și *Giulietta Masina*, urmată de o prezentare a autorului făcută de criticul teatral *Paolo Milani*, și de o discuție cu publicul, a avut loc în aula magna a Universității din Roma, organizată de Centrul Universitar Teatral.

La *Guidonia*, în imediata apropiere a Romei, Profesorul *Dinu Adameșteanu* a ținut o interesantă conferință care a inaugurat deschiderea cursurilor de « foto-interpretare arheologică » organizat de Statul Major al Aeronauticii militare în colaborare cu direcția aero-fototecii a Ministerului Instrucțiunii Publice.

Profesorul *Adameșteanu* a ilustrat utilitatea acestor lecții practice pe teren, care garantează tinerilor arheologi o bună pregătire pentru citirea și interpretarea fotografică a bogatului material aero-fotografic de care dispune acum Direcția antică și bel-leartelor.

Continuarea presiunii a exigențelor moderne ale urbanisticii i-au pus de multe ori pe arheologii italieni în imposibilitatea de a-și de seama de extinderea unei arii arheologice în care erau cuprinse noile planuri urbane sau stradale. Foto-interpretarea arheologică a fotografiilor aeriene va permite în viitor o soluție mai rapidă a problemelor legate de patrimoniul arheologic național.

Acesta, în rezumat, exența discursului de deschidere pronunțat de profesorul *Dinu Adameșteanu*, director al « aero-fototecii », ale cărui importante descoperiri în domeniul arheologiei elenice din Sicilia i-au meritat stima și încrederea înaltei autorități ale Ministerului Instrucțiunii Publice italiene pe care îl reprezintă în calitate de profesor-coordinator al acestor cursuri de perfecționare tehnică într'un sector al științei careia fotografia aeriăna i-a deschis noi și vaste orizonturi.

În cadrul șezătorilor lunare ale Societății Corale « *Armonia* » din Roma, pictorița *Nina Batalli* a ținut o splendidă și substanțială conferință, vorbind despre viața și opera pictorului *Lučian*.

Dna. *Batalli* a știut să-și captiveze publicul ilustrând dăruoasa aventură umană a acestui artist care a emancipat pictura românească de formele tradiționale introducând-o în circuitul de idei renovatoare al impresionismului francez.

Conferința Dnei. *Batalli*, călduros aplaudată de un public interesat și emoționat, a fost urmată de o serie de proiecții din opera marelui artist și apoi de un frumos program de muzică românească executat de corul *Armonia* și de solistița *Arnalda Popescu* și *Ciubătanu*.

VATICANUL

Mons. *Nicolas Elko*, exarș apostolic pentru credincioșii ruteni de rit bizantin din eharhatul apostolic de *Pitsburg* (U.S.A.) într-o întâlnire promovată de *Cavalerii lui Columb* a spus, vorbind despre Ioan XXIII: « Avest tânăr de 80 ani a carui dragoste îmbrățișează întreaga omenire ».

Vorbind despre unirea Bisericilor a spus: « Ne rugăm patru unire de 900ani; a sosit vremea să ne regasim împreună! » Asemănările liturgice și dragostea comună pentru *Maica Domnului* sunt puncte ferme pe care se va putea construi unirea. Catolicii vor putea contribui la aceasta aprofundând cunoștințele lor asupra Bisericii Orientale și nu continuând să fie la distanță pe membrii grupurilor ortodoxe.

În dieceza sa Mons. *Elko* a instituit un impotent centru de informație (*S. Cyril and Methodius Reunion Institute*) asupra Bisericii orientale și ca promotor al unirii.

« Marea dorință a lui Christos până acum nu s'a împlinit. Noi, creștinii care ne considerăm discipolii săi suntem despărțiți și departe unii de alții. Formând multe Biserici deseori în luptă între ele. Toți credem în Christos și-i acceptăm doctrina; toți ne declarăm credincioși Evangheliei; toți medităm cuvintele Mântuitorului. Și totuși anii trec și desbinarea rămâne. Și de multe ori ne baricadăm pe pozițiile intransigenței noastre, crezând, poate de bună credință, că în felul acesta dăm laudă Domnului când în fond nu facem decât să mărim distanța care ne separă de frații noștri... ».

După ce a vorbit despre răspunderile catolicilor în această dramă a despărțirii Bisericilor, Episcopul

a recomandat credincioșilor săi să se roage. « Dar rugăciunea nu trebuie să stabilizească subdiviziunile. noi trebuie să ne rugăm ca membri ai aceleiași familii, aceea a fiilor lui Dumnezeu. « Nu trebuie să cerem că ceilalți » să se întoarcă », ci ca toți să ne întâlnim din nou în Christos. Nu trebuie să cerem celorlalți să se « convertescă », ci ca toți să ne identificăm cu Christos, prin caritate. Atunci cuvintele « cereți și vi se va da » se vor împlini. Rugăciunea noastră, cu adevărat creștinească, îi va smulge lui Dumnezeu darul unirii ».

Într-o conferință de presă ținută în 1960 Patriarhul *Athenagora* s'a vorbit despre necesitatea unei « unități condiționate » între principalele confesiuni creștine: catolică, ortodoxă și protestantă. Nu ar fi fost vorba de o « unitate teologică », ci de o alta a cărei dublu scop ar fi acela de a « dezarma ura, neîncrederea și propaganda mincinoasă între grupurile religioase; celălalt, pozitiv, care ar duce la contacte bazate pe principile comune ale creștinismului și pe modul de a le multiplica și răspândi ».

Într-o declarație făcută zărilor turcesc *Milliet*, *Athenagoras* a vorbit de probabilitatea amănarea a sinodului pan-ortodox, care urma să se ție la *Rhodos* în toamna trecută. Sinodul acesta va trebui să concordeze o linie comună de urmat în raporturile Bisericilor orientale cu Roma, în vederea Conciliului Ecumenic. În călătoria sa din 1959 prin diferitele patriarhate răsăritene, *Athenagoras* s'ar fi străduit să realizeze o mai strânsă legătură între ortodoci.

